

LUẬT DI SA TẮC BỘ HÒA HÊ NGŨ PHẦN

QUYỂN 12

Phần 2: GIỚI PHÁP CỦA TỖ KHEO NI

Đoạn 3: NÓI VỀ BA MƯƠI PHÁP XẢ ĐỌA

Đức Phật ở tại thành Xá-vệ. Khi ấy, Tôn giả Ưu-ba-ly thưa hỏi: Đức Thế Tôn đã vì các Tỳ-kheo kiết giới: Tỳ-kheo nào ba y đã may xong, y Ca-hi-na đã xả, y dư được chứa đến mười ngày, nếu chứa quá, phạm Ni-tát-kỳ-ba-dật-đề, cho đến câu: Tỳ-kheo nào tự tay cầm vàng bạc và tiền, hoặc khiến người cầm, hoặc khởi tâm thọ nhận, phạm Ni-tát-kỳ-ba-dật-đề. Chúng con nên thọ trì thế nào? Đức Phật dạy: Cả hai bộ Tăng nên thọ trì. Từ nay giới này được nói như sau: “Tỳ-kheo-ni nào, ba y đã may xong, y Ca-hi-na đã xả, y dư được chứa cho đến mười ngày, nếu chứa quá, phạm Ni-tát-kỳ-ba-dật-đề”.

“Tỳ-kheo-ni nào, y đã may xong, y Ca-hi-na đã xả, trong năm y nếu lìa mỗi một y nào, ngủ quá một đêm, trừ Tăng Yết-ma, phạm Ni-tát-kỳ-ba-dật-đề”.

“Tỳ-kheo nào, y đã may xong, y Ca-hi-na đã xả, được y phi thời, nếu cần thì nhận, phải mau chóng làm thành để thọ trì. Nếu đủ thì tốt, không đủ, mong có chỗ để cho đủ, chờ một tháng, nếu chờ quá, phạm Ni-tát-kỳ-ba-dật-đề”.

“Tỳ-kheo-ni nào, đến chỗ cư sĩ hay vợ cư sĩ không phải bà con xin y, trừ có nhân duyên, phạm Ni-tát-kỳ-ba-dật-đề”. Nhân duyên là: Y bị đoạt, bị mất, bị cháy, bị trôi, bị hư hoại, như vậy gọi là nhân duyên.

“Tỳ-kheo-ni nào, y bị đoạt, bị mất, bị cháy, bị trôi, bị hư hoại, đến nơi Cư sĩ hay vợ Cư sĩ không phải bà con xin y. Nếu Cư sĩ, vợ Cư sĩ muốn cúng nhiều y, Tỳ-kheo-ni ấy nên nhận hai y, nếu nhận quá, phạm Ni-tát-kỳ-ba-dật-đề”.

“Trường hợp Cư sĩ, vợ Cư sĩ không phải bà con cùng nhau bàn luận: Nên dùng số tiền may y như thế, may y cho Tỳ-kheo-ni có tên... Tỳ-

kheo-ni ấy trước không được mời tùy ý nhận, bèn đến chỗ cư sĩ, vợ Cư sĩ hỏi: Người vì tôi dùng số tiền may y như thế phải không? Người kia công nhận là có. Tỳ-kheo-ni nói: Lành thay! Cư sĩ, vợ Cư sĩ có thể may y như vậy, như vậy cho tôi. Vì muốn đẹp, phạm Ni-tát-kỳ-ba-dật-đề”.

“Trường hợp Cư sĩ, vợ Cư sĩ không phải bà con cùng nhau nghị bàn: Mỗi người chúng ta nên dùng số tiền như thế để may y cho Tỳ-kheo-ni có tên... Tỳ-kheo-ni ấy trước không nhận lời mời theo ý muốn, mà đến hỏi Cư sĩ, vợ Cư sĩ: Quý vị vì tôi dùng số tiền như thế để may y cho tôi phải không? Vâng, đúng như vậy. Tỳ-kheo-ni bèn nói: Lành thay! Cư sĩ, vợ Cư sĩ có thể hợp lại may một y cho tôi. Vì muốn đẹp nên phạm Ni-tát-kỳ-ba-dật-đề”.

“Trường hợp Vua, Đại thần, Bà-la-môn, cư sĩ vì Tỳ-kheo-ni nên sai sứ giả đem tiền may y đến. Sứ giả đến chỗ Tỳ-kheo-ni nói: Thưa sư cô! Vua, Đại thần... sai tôi mang số tiền may y này đến, sư cô nhận cho. Tỳ-kheo-ni ấy nói: Tôi không được phép nhận tiền để may y. Nếu được tịnh y thì tôi sẽ nhận thọ trì. Sứ giả nói: Sư cô có người chấp sự nào không? Tỳ-kheo-ni liền chỉ chỗ người chấp sự. Sứ giả đến chỗ người chấp sự nói: Vua, Đại thần sai tôi đem số tiền may y này đến cho Tỳ-kheo-ni tên... Người vì sư cô nhận số tiền này để may y cho sư cô! Sứ giả giao tiền rồi, trở lại chỗ Tỳ-kheo-ni nói: Thưa sư cô! Người chấp sự sư cô chỉ, tôi đã giao tiền rồi. Khi nào cần y, sư cô có thể đến lấy. Khi cần y, Tỳ-kheo-ni ấy hai lần, Ba lần đến chỗ người chấp sự nói: Tôi cần y! Tôi cần y! Nếu nhận được y thì tốt, bằng không thì đến lần thứ tư, lần thứ năm, lần thứ sáu đứng im lặng trước người chấp sự. Nhận được y thì tốt, nếu đến quá sáu lần để mong cầu được y thì phạm Ni-tát-kỳ-ba-dật-đề. Trường hợp cuối cùng không nhận được y thì nên tự mình đến chỗ người cúng y, hoặc sai người đến nói: Người vì Tỳ-kheo-ni... sai người đem tiền cúng y đến, cuối cùng Tỳ-kheo-ni... không nhận được y, người nên đến lấy lại chứ đừng để mất. Sự việc như vậy nên giải quyết như vậy”.

“Tỳ-kheo-ni nào tự mình đi xin tư tầm, thuê thợ dệt, dệt y, phạm Ni-tát-kỳ-ba-dật-đề”.

“Trường hợp Cư sĩ, vợ Cư sĩ thuê thợ dệt dệt y, Tỳ-kheo-ni ấy trước không nhận được lời, mới tùy ý mà đến thợ dệt nói: Người biết chăng? Y này họ vì tôi may, người nên vì tôi dệt cho tốt, vừa rộng vừa dài, bền chắc tôi sẽ trả ơn riêng cho ông. Sau đó trả ơn bằng một bữa ăn hay trị giá bằng một bữa ăn. Khi nhận được y, phạm Ni-tát-kỳ-ba-dật-đề”.

“Tỳ-kheo-ni nào cho y cho Tỳ-kheo-ni, sau vì giận không vui, tự mình đoạt lại, hay sai người đoạt lại, nói: Trả y lại cho tôi, tôi không cho cô, phạm Ni-tát-kỳ-ba-dật-đề”.

“Tỳ-kheo-ni nào biết đàn-việt muốn cúng vật cho Tăng, mà xoay về cho mình, phạm Ni-tát-kỳ-ba-dật-đề”.

“Tỳ-kheo-ni bệnh nào được uống bốn thứ thuốc hàm tiêu như tô, dầu, mật, thạch mật, một lần thọ được để đến bảy ngày, nếu để quá phạm Ni-tát-kỳ-ba-dật-đề”.

“Tỳ-kheo-ni nào hoặc tiền hay hậu an cư, còn mười ngày nữa mới đến lễ Tự tứ, nhận được y cấp thí, nếu cần thì nhận, cho đến thời của y, nếu để quá, phạm Ni-tát-kỳ-ba-dật-đề”.

“Tỳ-kheo-ni nào bình bát bị nứt chưa đủ năm đường, lại xin bát mới, vì muốn đẹp, phạm Ni-tát-kỳ-ba-dật-đề”.

“Tỳ-kheo-ni nào mua bán bằng mọi cách để cầu lợi, phạm Ni-tát-kỳ-ba-dật-đề”.

“Tỳ-kheo-ni nào dùng vàng, bạc và tiền để trao đổi, mua bán các loại, phạm Ni-tát-kỳ-ba-dật-đề”.

“Tỳ-kheo-ni nào tự tay cầm vàng bạc và tiền, hoặc sai người cầm, hay có tâm thọ nhận, phạm Ni-tát-kỳ-ba-dật-đề”.

Bấy giờ, Tỳ-kheo-ni Thâu-la-nan-đà đến xin bát nơi người bán quán. Người bán quán mua bát cho. Khi nhận được bát, cô ta lại nói: Tôi không cần bát, có thể cho tôi tô. Người bán quán lại cho tô, rồi đem cái bát vừa mua bán lại. Người bán quán kể bên thấy vậy nói: Bán các thứ hiện có nơi quán không đủ sống hay sao nay lại vì người bán thêm bát? Người bán quán nói: Cô ni Thâu-la-nan-đà đến tôi xin bát, tôi mua bát cho. Cô ta lại nói không dùng, xin tôi tô, tôi cho tô, nên bán lại cái bát này. Mọi người nghe đều nói: Phạm phép người đi xin thì lấy cái mình xin, tại sao “Được voi lại đòi tiên” là thế nào?! Đám người này thường nói ít ham muốn, biết vừa đủ, nay lại không hề biết nhàm chán, không có hạnh Sa-môn, phá pháp Sa-môn. Các Tỳ-kheo-ni Trưởng lão nghe, bèn nghiêm khắc quở trách rồi bạch Phật. Nhân việc này, Đức Phật tập hợp hai bộ Tăng, hỏi Thâu-la-nan-đà: Thật sự cô có như vậy không? Đáp: Bạch Đức Thế Tôn! Sự thật con có như vậy. Bằng mọi cách Đức Phật quở trách rồi, bảo các Tỳ-kheo: Nay Ta vì các Tỳ-kheo-ni kiết giới. Từ nay giới này được nói như sau: “Tỳ-kheo-ni nào vật gì đã xin trước được rồi, lại không dùng, đòi xin thứ khác, phạm Ni-tát-kỳ-ba-dật-đề”. Tùy theo vật xin lại nhiều hay ít, mỗi thứ đều phạm Ni-tát-kỳ-ba-dật-đề. Thức-xoa-ma-na Sa-di-ni phạm Đột-kiết-la.

Lúc ấy, các Tỳ-kheo-ni dùng y phi thời làm y để thọ trì, nên các Tỳ-kheo-ni khách không thể nhận được y. Các Tỳ-kheo-ni Trưởng lão thấy, bèn quở trách rồi bạch Phật. Nhân việc này, Đức Phật tập hợp hai bộ Tăng, hỏi các Tỳ-kheo-ni: Thật sự các cô có như vậy không? Đáp: Bạch Đức Thế Tôn! Sự thật chúng con có như vậy. Bằng mọi cách Đức Phật quở trách rồi, bảo các Tỳ-kheo: Nay Ta vì các Tỳ-kheo-ni kiết giới. Từ nay giới này được nói như sau: “Tỳ-kheo-ni nào dùng y phi thời làm thời y, phạm Ni-tát-kỳ-ba-dật-đề”. Y này nên xả cho Tăng, không được xả cho một, hai hoặc ba Tỳ-kheo-ni. Thức-xoa-ma-na, Sa-di-ni phạm Đột-kiết-la.

Bấy giờ, có một Tỳ-kheo-ni cấp hạ tọa, ít người quen biết, nhận được vải chưa may thành y, lại không biết may, mang đến chỗ các Tỳ-kheo-ni nói: Con là hạnh tối hạ tọa, không quen biết ai, cầu mong các cô may giùm y cho con. Các Tỳ-kheo-ni nói: Chúng tôi công việc đa đoan, không thể may cho cô được. Cô có thể đến nơi Thâu-la-nan-đà hỏi xem sao! Cô ấy có nhiều y may đã thành, có thể trao đổi mua bán, hoặc là cô ta may giùm. Tỳ-kheo-ni ấy liền đem vải đến thưa hỏi Thâu-la-nan-đà. Thâu-la-nan-đà lấy y đã may sẵn đổi lấy vải. Tỳ-kheo-ni hạ tọa nhận được y rồi đem về trú xứ. Các Tỳ-kheo-ni hỏi: Cô được y chưa? Cô ta đáp lời: Được rồi. Lại hỏi: Cô nhận được y từ vị nào? Thưa: Thâu-la-nan-đà. Các Tỳ-kheo-ni nói: Đem y đến để cùng xem với! Chiếc y được mang ra và các cô xem xét. Các Tỳ-kheo-ni nói: Chiếc y này tốt hơn chỗ vải của cô gấp bội. Chưa cô nào được điều may mắn như thế. Nay bỗng được cô được việc ấy là điều rất hy hữu. Khi đó, Thâu-la-nan-đà ở cách vách nghe được, bèn nói với Tỳ-kheo-ni hạ tọa: Cô trả chiếc y của tôi lại, tôi không đổi cho cô. Các Tỳ-kheo-ni Trưởng lão nghe, bèn quở trách cho đến câu: Nay Ta vì các Tỳ-kheo-ni kiết giới (cũng như trước). Từ nay giới này được nói như sau: “Tỳ-kheo-ni nào, đổi y cho Tỳ-kheo-ni khác, sau hối tiếc đòi trở lại, nhận được y, phạm Ni-tát-kỳ-ba-dật-đề”. Thức-xoa-ma-na, Sa-di-ni phạm Đột-kiết-la. Nếu cả hai bên đều hối tiếc, nhận được y, không đúng như lời cam kết, thì lấy lại, không phạm.

Khi đó, mẹ của Tỳ-xá-khư phát tâm cúng cho Tỳ-kheo-ni Tăng đồ mặc khi có nguyệt thủy, sai người đến đo kích cỡ để may. Chư ni đều để đo, chỉ có Thâu-la-nan-đà không cho đo lại nói với người thừa lệnh: Tôi đã lia dục, không còn nguyệt thủy, không cần đồ mặc ấy. Tỳ-xá-khư-mẫu may y xong, sai người đến thưa với các Tỳ-kheo-ni: Y may đã xong, mời các cô đến nhận. Các Tỳ-kheo-ni đều đến để nhận. Khi

ấy, nhằm lúc Thâu-la-nan-đà đang có nguyệt thủy, bèn nhận y trước. Theo thứ tự các Tỳ-kheo-ni nhận y, y bị thiếu không đủ, vị ni hạ tọa không nhận được y. Tỳ-xá-khư-mẫu hỏi: Chư ni nhận đủ hết y chứ? Có vị đáp: Vị ni hạ tọa không nhận được. Hỏi: Tại sao vậy? Các cô nói: Vì Thâu-la-nan-đà trước đây nói không cần, nên không cho đo cỡ, nay lại lấy trước, nên thiếu y?! Tỳ-xá-khư-mẫu nói: Tại sao trước nói không cần, nay lâm sự lại lấy trước, làm cho người khác phải thiếu! Các Tỳ-kheo-ni Trưởng lão nghe, bèn quở trách, cho đến câu: Nay Ta vì các Tỳ-kheo-ni kiết giới (cũng như trước). Từ nay giới này được nói như sau: “Tỳ-kheo-ni nào, các Tỳ-kheo-ni nói: Cô lấy đồ mặc khi có nguyệt thủy, tự mình nói: “Không dùng” đến khi đó lại lấy trước, phạm Ni-tát-kỳ-ba-dật-đề”. Y này nên xả cho Tăng, không được xả cho một, hai, ba vị Tỳ-kheo-ni. Thức-xoa-ma-na, Sa-di-ni phạm Đột-kiết-la. Trưởng hợp tuy trước nói không dùng, nhưng sau do y có dư mà nhận thì không phạm.

Bấy giờ, Tỳ-kheo-ni Thâu-la-nan-đà thường ra vào trong vương cung của Vua Ba-tư-nặc. Nhà Vua nói: Thừa cô, cô có cần gì cứ đến chỗ tôi lấy. Cô ni nói: Tôi cần cái y nhiều lớp (áo ấm). Nhà Vua nói: Cô đến hậu cung lấy. Cô ni lại nói: Tôi muốn chiếc y Khâm-bà-la Vua đang mặc. Nhà Vua liền cúng. Các quan dị nghị, nói: Tỳ-kheo-ni này xuất gia trong pháp vô vi, mặc áo hoại sắc cắt rọc, nay tại sao lại đòi xin áo Vua đang mặc. Tuy nhà Vua không tiếc, nhưng người thọ nhận phải tự lượng sức của mình chứ. Các người này thường nói ít ham muốn, biết vừa đủ mà nay không nhàm chán, không có hạnh Sa-môn, phá pháp Sa-môn.

Khi ấy, Tỳ-kheo-ni Hắc-ly-xa được các Ly-xa ở Tỳ-xá-ly cung kính cúng dường, vì mọi người khi bị kiện thưa, nhờ cô ta giúp đỡ, họ đều hoan hỷ nói: Chúng ta nhờ cô ni được khỏi tội, nay hỏi cô cần thứ gì chúng ta cùng nhau phụng sự. Cô ni nói: Tôi cần y dày (áo ấm). Họ hỏi: Cô cần y dày trị giá bao nhiêu? Tôi cần y dày trị giá một ngàn tiền. Họ bèn dè bủ: Chúng ta dùng phí tổn cho việc kiện thưa ấy, dù có gấp năm, sáu lần hơn cũng không bằng với ngân khoản này. Các người này thường nói ít muốn, biết đủ mà nay không nhàm chán! Các Tỳ-kheo-ni Trưởng lão nghe bèn nghiêm khắc quở trách... cho đến câu: Nay Ta vì các Tỳ-kheo-ni kiết giới. (cũng như trên). Từ nay giới này được nói như sau: “Tỳ-kheo-ni nào xin y dày (áo ấm) thì nên nhận lấy loại kém giá trị nhất, ngang với bốn đại tiền mà thôi, nếu nhận cái quý giá, phạm Ni-tát-kỳ-ba-dật-đề”. Y dày là y mặc trong khi lạnh. Thức-xoa-ma-na,

Sa-di-ni phạm Đột-kiết-la.

Lúc này, Tỳ-kheo-ni Thâu-la-nan-đà lại đến Vua Ba-tư-nặc xin chiếc “Y mỏng” (áo mặc mùa nóng) nhà Vua đang mặc và Tỳ-kheo-ni Hắc-ly-xa đến các người Ly-xa đòi “Y mỏng” trị giá năm trăm tiền. Các quan và mọi người dị nghị... cho đến câu: Nay Ta vì các Tỳ-kheo-ni kiết giới (cũng như trước). Từ nay giới này được nói như sau: “Tỳ-kheo-ni nào xin “Y mỏng” chỉ nên nhận thứ kém giá trị, ngang với hai tiền rưỡi mà thôi, nếu nhận y quý giá, phạm Ni-tát-kỳ-ba-dật-đề”. Y mỏng là loại y mặc lúc nóng. Thức-xoa-ma-na, Sa-di-ni phạm Đột-kiết-la.

Bấy giờ, Tỳ-kheo-ni Sai-ma đến thành Xá-vệ, Bố-tát nơi đất trồng, bị gió mưa đất bụi mòng muỗi gây phiền toái. Tỳ-kheo-ni cứu trú nói với một Cư sĩ: Nay Tỳ-kheo-ni Tăng Bố-tát giữa trời, gặp phải những phiền toái như vậy, như vậy, như lời Phật dạy: Nếu cúng dường phòng nhà cho Tăng là điều tốt nhất. Lành thay Cư sĩ! Có thể vì Tăng làm nhà Bố-tát. Người Cư sĩ nói: Tôi bận nhiều việc không thể tự mình làm được. Tôi có thể cung cấp vật liệu, nhờ cô coi ngó làm giùm, khi nào xong nói với tôi, tôi sẽ đến dâng cúng cho Tăng. Các Tỳ-kheo-ni sau khi nhận được phương tiện lại cùng nhau bàn: Y phục chúng ta bị rách nát, số phương tiện này có thể chia cho nhau để may y phục, chúng ta chịu khó Bố-tát ngoài trời. Bàn như vậy xong, họ chia nhau may y, rồi nói với Cư sĩ: Người nên hoan hỷ, y phục của các Tỳ-kheo-ni bị rách nát, nên phương tiện đó chớ ni chia nhau để may y rồi. Cư sĩ nghe rồi, trách cứ nói: Tôi không hoan hỷ được. Tại sao vậy? Trước đây nói: Cúng dường nhà Bố-tát là điều tốt nhất, tại sao nay lại đem may y phục?! Các Tỳ-kheo-ni Trưởng lão nghe nghiêm khắc quở trách... cho đến câu: Nay Ta vì các Tỳ-kheo-ni kiết giới (cũng như trên). Từ nay giới này được nói như sau: “Tỳ-kheo-ni nào, vì Tăng làm việc gì đó đến chỗ cư sĩ xin phương tiện, rồi lại đem làm việc khác, phạm Ni-tát-kỳ-ba-dật-đề”. Nếu khởi tâm muốn phân chia cho đến tạo phương tiện để chia, phạm Đột-kiết-la. Vật ấy nên xả cho Tăng, không được xả cho một, hai, ba Tỳ-kheo-ni. Thức-xoa-ma-na, Sa-di-ni phạm Đột-kiết-la. Trưởng hợp tuy vì việc gì đó xin của đàn-việt, sau đó họ đồng ý làm việc khác thì không phạm.

Khi ấy, Tỳ-kheo-ni Sai-ma Bố-tát giữa trời... cho đến câu: Bị mòng muỗi gây phiền toái (như trước đã nói). Các Tỳ-kheo-ni cần làm nhà Bố-tát đi khắp nơi xin phương tiện... cho đến câu: Nay Ta vì các Tỳ-kheo-ni kiết giới (như trước đã nói). Từ nay giới này được nói như sau: “Tỳ-kheo-ni nào vì Tăng làm việc gì đó, đến các nhà Cư sĩ xin phương

tiện rồi đem làm việc khác, phạm Ni-tát-kỳ-ba-dật-đề”. Ngoài ra, như giới trước đã nói.

Lúc này, Tỳ-kheo-ni Sai-ma không có chỗ để nghỉ ngơi, đến một Cư sĩ nói: Tôi không có chỗ để nghỉ ngơi, làm cho tôi một Tinh xá. Cư sĩ nói: Không rảnh để làm, chỉ xin cúng vật liệu. Khi nhận được phương tiện rồi, Sai-ma lại nghĩ: Y phục ta bị rách nát nên dùng phương tiện để may y, còn nơi nghỉ thì không thiếu gì. Sau khi may y xong, Sai-ma nói với Cư sĩ... cho đến câu: Nay Ta vì các Tỳ-kheo-ni kiết giới (cũng như trước). Từ nay giới này được nói như sau: “Tỳ-kheo-ni nào tự mình đến một Cư sĩ xin phương tiện để làm việc gì đó, rồi đem dùng làm việc khác, phạm Ni-tát-kỳ-ba-dật-đề”. Ngoài ra như trước đã nói.

Bấy giờ, Tỳ-kheo Sai-ma không có nơi để nghỉ ngơi, đến nhiều nhà Cư sĩ xin phương tiện... cho đến câu: Nay Ta vì các Tỳ-kheo kiết giới (cũng như trước). Từ nay giới này được nói như sau: “Tỳ-kheo-ni nào, cần làm việc gì cho mình, đến nhiều nhà Cư sĩ xin phương tiện, rồi đem làm việc khác, phạm Ni-tát-kỳ-ba-dật-đề”. Ngoài ra như trước đã nói.

Lúc này, các Tỳ-kheo-ni đồn chứa nhiều vật dụng. Trước chùa, sau chùa, trong chùa chỗ nào cũng có. Chùa bị cháy, chư ni di chuyển đồ vật ra nhiều vô số, các Cư sĩ chữa cháy thấy hỏi: Đồ của ai nhiều thế? Được trả lời: Vật dụng này là của các Tỳ-kheo-ni. Họ dị nghị nói: Hạng người này chẳng làm được việc lớn, xuất gia trong pháp vô vi, mặc áo hoại sắc cắt rọc may thành, mà đồn chứa vật dụng nhiều như quốc vương, Đại thần. Họ thường nói ít muốn, biết vừa đủ mà nay lại đồn chứa không nhằm chán, không có hạnh của Sa-môn, phá pháp Sa-môn. Các Tỳ-kheo-ni Trưởng lão nghe, bèn nghiêm khắc quở trách... cho đến câu: Ta vì các Tỳ-kheo-ni kiết giới (cũng như trước). Từ nay giới này được nói như sau: “Tỳ-kheo-ni nào đồn chứa nhiều vật dụng, phạm Ni-tát-kỳ-ba-dật-đề”. Vật dụng tức đồ dùng cho cuộc sống. Luật chỉ cho phép chứa tô, dầu, mật, hương dược, mỗi thứ có một cái bình để đựng. Cho phép chứa chõ, vạc, thìa, Bình-sành, mỗi thứ một cái để đựng thức ăn, chứa quá mức định, phạm Ni-tát-kỳ-ba-dật-đề. Thức-xoa-ma-na, Sa-di-ni phạm Đột-kiết-la.

Khi ấy, các Tỳ-kheo-ni đồn chứa nhiều bình bát... cho đến câu: Nay Ta vì các Tỳ-kheo-ni kiết giới (cũng như trước). Từ nay giới này được nói như sau: “Tỳ-kheo-ni nào đồn chứa nhiều bình bát, phạm Ni-tát-kỳ-ba-dật-đề”. Cho phép chứa bảy loại bát thô:

1. Đựng cơm.
2. Đựng hương.

3. Đựng thuốc.
4. Đựng thức ăn dư.
5. Đựng nước.
6. Đựng rác.
7. Đựng nước tiểu.

Thức-xoa-ma-na, Sa-di-ni phạm Đột-kiết-la. Các pháp Xả
đọa đã nói xong.
